

RAZMIŠLJANJA O BOŽIĆU

Elvira Koić

Božić dolazi... Za njim i Nova godina.

Možda razmišljamo o protekloj godini i o svim godinama prije nje. Možda radimo neku vrst "životne bilance", uvijek negativnog obračuna. Ako tako razmišljamo sigurno planiramo i buduću godinu i mnoge poslije nje. Planiramo onoliko koliko se usudimo željeti i moliti.

Kako moliti, kako učiniti da naše želje postanu naša stvarnost?

To je tako jednostavno. Samo treba imati povjerenja. Biti poput ljiljana u polju... mirisati i biti lijep. Za ostalo će se pobrinuti Otac Nebeski.

Božić je blagdan koji upravo o tome govori, o tome kako oni koji jednostavno povjeruju, doista i dočekaju ostvarenje svojih nadanja i vjerovanja.

Zato molimo: učvrsti nam vjeru, umnoži nadu, a da bi sve bilo moguće – usavrši nam Ljubav.

Jer Ljubav je sve. U njoj je i povjerenje i nada i ispunjenje. Zapravo živimo samo za Ljubav.

Što nam znači Božić? Praznik kojim slavimo rođenje malog Boga? Što to za nas znači?

Adventsko vrijeme radosnog iščekivanja tog nesvakidašnjeg i neponovljivog događaja. Kao da iščekujemo i osobno ponovno rođenje, potpunu duhovnu obnovu. I molimo, molimo Boga da i nas obnovi, da učini čudo, baš za nas.

Posljednja nedjelja došašća uči nas vjeri u Božje obećanje, a u dan Božića ostvaruje se ispunjenje tog obećanja. "Marija je povjerovala da će se ispuniti što je rečeno od Gospodina". (Lk 1,45).

Možemo li i mi tako imati povjerenja? A trebali bismo i možemo ako imamo hrabrosti. Čini se tako jednostavno, prelagano da bi bilo moguće. A jest. Moguće je i doista je jednostavno. Samo treba povjerovati. I to je sve.

Bog je doista svemoguć, no mi ga procjenjujemo po sebi, pa se naša vjera utemeljuje na našoj ograničenosti i nemoći. Mi Mu zapravo ne dajemo priliku da nam pokaže što sve može i ne dozvolimo da nam učini velika djela jer Ga ograničavamo svojom nevjerom, tj. nepovjerenjem. A to je zapravo nepovjerenje u same sebe.

Bilo bi divno biti kao Marija i Elizabeta i dozvoliti da se Božja riječ i Duh i u nama začne i obnovi nas i lice zemlje.

Fr. Marijan Jurčević kaže: Božji poziv upućen je svakom čovjeku, njemu je osobno upravljen, a on se na njega mora osobno odazvati ili ga odbiti. Pred Boga se staje osobno i osobno mu se odgovara. A Bog hoće živjeti u nama, prebivati u našem srcu. Zato nam se objavljuje. Čovjek može prepoznati Božansko događanje čak i onda kada ga ne razumije. Možemo to prihvatiti ili ne, ali lako vidimo na licima ljudi oko sebe tko je bogat duhom toliko da se osjeća siromašnim i želi još te radosti. Ti su ljudi radosni.

Radost je prvi znak duhovnog zdravlja. Ona ide pod ruku s osjećajem mira i slobode. Zvonka radost. Zvecka poput praporaca. Kao kad smo zaljubljeni. Tada smo i slobodni. I možemo oprostiti i sebi i drugima. Tada volimo i sebe i drugoga. Čak i neprijatelje. Zato smo slobodni. Bilo bi lijepo biti stalno zaljubljen i voljeti.

Ono što šaljemo iz sebe, to i primamo. Ako volimo i bit ćemo voljeni. Treba pokušati voljeti. Pa i sebe. Od tud sve počinje. "Voli druge kao samog sebe".

Volimo li sebe?

Kako se ponašamo prema sebi? Kao ljubavnici ili kao neprijatelji. Ako ne volimo sebe, kako ćemo druge?

Ako želimo da Bog u nama stanuje, kako smo mu pripremili i uredili stan?

"Volim Tvoje stanove, Bože, Kralju moj....", pjevaju nam "Fidesi".

Ne ostajmo gluhi i ne zatvarajmo srca na Božji poziv. Prepoznamo anđele oko sebe. Nekad i sami poneseimo anđeosku ulogu i budemo glasnik drugima pa tako svi postanemo za mrvicu bolji i plemenitiji. To me podsjetilo na dijamante. Dijamant se brusi 75 puta da bi postao blistav, plemenit i skupocjen. Sedamdeset pet puta. I najmanji dijamant ima 75 stranica. Sedamdeset pet.

Možemo li pristati na to? Da nam bude Božja volja. Zato se i ne ispunjavaju sve naše želje. Ne ispunjava se ono što nije dobro za nas. Ma što mi mislili. Ostvaruje nam se samo ono što će poslužiti globalnom planu našeg života i biti dobro za nas. Samo to. Ma kako to bolno bilo u nekom trenutku.

Božić nam se naviješta tiho, bez propagande, nečujno dolazi kao pahuljice snijega.

Radujmo se! Ostvaruju se obećanja. Možemo samo imati povjerenja, kao u ljubavi ili kreaciji umjetničkog djela: bez zahtjeva, s potrebom za potpuno davanje i predavanje, bez traženja plaće. Jer Ljubav nema cijenu. Ona je nadahnuće, inspiracija, kroz taj osjećaj stječemo snagu, svjetlo, utjehu, jasnoću. Tu plaću primamo.

Pokušajmo. Recimo "da" tom pozivu. Radujmo se, jer je doista s nama i u nama prostor i mogućnost za potpuno ostvarenje. Mi možemo biti smisao sveg postojanja. Mi smo smisao života, ako to dozvolimo. Dozvolimo si biti božanska bića.

Evangelizirati znači donijeti dobru, radosnu vijest spasenja, odnosno evanđelje. Radosna vijest, Good News, Saint Good Tidings. "Danas vam se rodio Spasitelj" (Lk 2, 11). To je radosna vijest. To je i Božji dar, dar Duha Svetoga, oslobođenje od teškoća, duhovnog ropstva, ovisnosti, "navazanosti", to je uspostava prisnosti i zajedništva čovjeka i njegovog Boga.

Konačno spasenje je unutarnja promjena čovjeka, Božji stvaralački čin. Novo srce i novi duh...Zakon upisan u duši, u dubini njegova bića. To nije budućnost. To se događa baš danas, ove božićne noći.

Mi smo sudionici u Božjem stvaranju. Kako kaže fra Bonaventura Duda: Na nama je da dovršimo svoju nesavršenu skulpturu, kako bi bila što bolja, ljepša, svjetlija i više nalik božanskoj ideji. Treba puno truda uložiti, no ako danas započnemo, svakog dana bit će ta slika sve blistavija. Obnovimo svoju vjeru, nadu i ljubav kao temelje novog svijeta.

Prije svega podignimo pogled. Pogledajmo nebo, raskrilimo ruke i duboko udahnimo. Što češće. Sretni ljudi hodaju uzdignute glave. Koračajmo tako i mi.

Gledajmo druge u oči. Pokušajmo čuti što nam govore. Sačekajmo da završe rečenicu. Dok nam govore, ne mislimo na sebe, već se pokušajmo uživjeti u njihovu situaciju, "uđimo u njihove cipele". Oni nam govore zbog sebe, a ne zbog nas.

Ljudi govore zbog viška ili manjka ljubavi.

Uvijek se pitajmo: "Gdje je tu ljubav?" i nikad nećemo pogriješiti, ako idemo tim tragom, tragom ljubavi. Vjerujmo u Ljubav. Vjerujmo i prizovimo u sebi svu ljubav koju imamo, i šaljimo je mislima na sve strane kao gustu zlatnu svjetlost, kroz sve što činimo, prema svima i svemu. Kozmički je zakon "slično privlači slično". Ako budemo tako nesebično širili ljubav, pogled u oči iz čista srca, osmjeh...to je upravo ono što ćemo dobivati od drugih. I od prirode koja nas okružuje.

Ne očekujmo ništa. Tada ćemo dobiti sve. I postati slobodni, radosni, smireni, voljeni i sretni. Naš cijeli život je samo u sadašnjosti, upravo sada i upravo ovdje.

A danas, poklonimo se Božiću. Pripremimo mu dar kao pastiri ili kao kraljevi.

Ili kao mi. Pripremimo mu stan u svome srcu.